

Nunu Garcia Duran: «El poema 'Catàrsi' va a l'entranya per treure-ho tot cap a fora»

Parlem amb cantautora terrassenca, una de les propostes finalistes al certamen Terra i Cultura d'enguany | L'artista ha passat a la final per la musicació del «Catàrsi», de la poeta convilatana Anna Fernàndez

Nunu Garcia Duran | Ruben Castro

La cantautora terrassenca **Nunu Garcia Duran** va musicar, en el seu àlbum de debut *L'eco de la cova* (Cases de la Música, 2021), el poema "Catàrsi". Els versos són obra de la també terrassenca Anna Fernàndez, i publicats al seu poemari *Cova*, on juga a veure una part còncava i una altra de convexa, una mirada des de dins i una des de fora, una cova que és muntanyeta i pou. La versió de **Garcia** ha estat escollida pel jurat del certamen Terra i Cultura, organitzat pel celler Vall-Llach, com a una de les cinc finalistes a rebre el premi Miquel Martí i Pol 2021 a millor musicació d'un poema català.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=wR4eZLj7AMM>

Què et va portar a musicar "Catàrsi" d'Anna Fernàndez?

Amb l'Anna ens vam conèixer i de seguida vam connectar moltíssim. Em va deixar llegir el seu poemari, *Cova*, i em va al·lucinar. Un dia parlant vam dir que potser podria provar de posar música a alguns dels seus poemes, però mai vam pensar que la cosa creixeria tant.

Què t'interessa d'aquesta poeta catalana, o quines connexions hi tens?

Amb l'Anna actualment som molt amigues. Terrassa és una ciutat en què sembla que sempre coincideixis amb les mateixes persones i que coneguis tothom. Però amb ella no va ser així. Tot i freqüentar els mateixos entorns i tenir amistats en comú, la nostra ha estat una amistat tardana, però intensa! El poemari me'l va deixar llegir l'Anna fins i tot abans de publicar-lo. Soc molt afortunada.

Què t'atrau dels versos de Fernández?

Tant "Catàrsi", com Cova en la seva totalitat, em sembla una obra que va a l'entranya per treure-ho tot cap a fora. És molt colpidor i impactant, i em ressona per molts motius.

De quins poetes ets més fan?

No soc una gran entesa en poesia, però m'agrada veure recitar les poetes. Ara mateix et diria Iñaki Nazabal, Rosa Pou o Laia Clavé. No massa conegudes, però amb poesies enginyoses i colpidores. També m'agraden Enric Casasses i Maria Mercè Marçal, encara que pugui sonar a tòpic.

Què t'agrada de la cançó que musica poetes?

Trobo que és un format molt interessant que dona una vida diferent als poemes i és divertit jugar-hi.

https://www.youtube.com/watch?v=hYaExgi_Qc8

Diferències d'alguna manera la teva musicació d'altres?

Jo he fet el que m'han portat a fer sonar aquests textos; potser si els poemes fossin uns altres, seria diferent. Cada persona té la seva manera especial de fer-ho i són força úniques. A més, en el meu cas, com que he fet un EP produït a Olivera Estudi, en Pau Brugada i en Vic Moliner també hi han posat un xic de sal i pebre.

Com vas abordar la musicació d'aquest poema?

En el cas de "Catàrsi", que va ser dels últims que vaig musicar, va ser un procés de creació d'un temps curt i va sortir molt espontàniament. A Olivera també li vam donar un toc diferent. En la part musical jo diria que bec força de la música que ha anat calant en mi durant els anys (dels pares, àvies i avis, el meu germà i les amigues)... Sí que és cert que els meus pares escoltaven més **Joan Baez**, **Serrat** o música de Llatinoamèrica com **Mercedes Sosa** o **Violeta Parra**. Més endavant jo he variat un xic cap a la música de Brasil, cap a **Jorge Drexler**, **Ketama**, **Pedro Guerra**, **Norah Jones** i un llarg etcètera.

Quina funció té per a tu la poesia, i quina la cançó?

A l'hora de musicar jo poemes, no ho penso com a una funció, sinó com a un canal per expressar amb música el que potser em costa fer amb paraules. Havent-hi gent que escriu tan bonic com l'Anna, per mi és molt més senzill musicar un text que em colpeix que crear textos propis que mai m'acaben d'agradar: ens maltractem i exigim molt, a vegades.

Què trobes o t'atrau de la poesia dels Països Catalans?

La que jo conec m'agrada molt perquè parla de coses que sovint comprenc. Potser perquè som el resultat de les nostres influències com a poble i podem empatitzar-hi més.